



מילה לסיום

שלום רוזנברג

יוֹתֵר מִפְּעַם טַעֲנִיתִי לַפְּנִים שֶׁהֵפִילֹסוֹפִיָּה עֲמוּסָה קוֹנְפִּילֵקְטִים וּמֵאֲבָקִים, וְאִנְחָנוּ – בְּנֵי וּבְנוֹת יִשְׂרָאֵל – מְעוּרָבִים בָּהֶם. הַיּוֹם מִבְּקֵשׁ אֲנִי הַלּוֹאִים כַּפְּנִים אֶפִּיזוּרָה נֹסֶפֶת מֵאֲבָקִים פִּילֹסוֹפִיָּים אֵלֶּה. בְּמוֹקֵד הַקּוֹנְפִּילֵקְטִי עֲצֹר אֶחָד מִגְּדוּרֵי הֵפִילֹסוֹפִים שֶׁל הוֹמֵן הַחֹדֶשׁ (וְאוֹלֵי הַחֹשֶׁב בְּיָנֵיהֶם), עֶפְרַיִמָּאֵל קֶאֱטֹן. שְׁלוֹשׁ הַ"בִּיקֻדֹּת" שֶׁהָיָה כֹּתֵב הִפְכוּ לְהִיּוֹת סִפְרֵי הַיִּסּוּד שֶׁל הַהֲגוּת הַמֹּדֶרְנִית. "בִּיקֻדֹּת", כִּי הָיָה אֶחָד הָאֲמִיץ בְּאֻמֵּנוּת שֶׁלָּמָּה שֶׁהָיָה בּוֹנֵה מִחדֵשׁ אֶת כָּל אוֹדֵי הַהֲגוּת שִׁקְרָמוּ לוֹ. לְהֵלֵךְ אֶתִּעַכֵּב עַל יִסּוּד אֶחָד שֶׁהָיָה פִּיחָה בִּ"בִּיקֻדֹּת הַחֲבוּנָה הַמַּעֲשִׂית". מִסְפֵּר הַמִּלִּים הָעוֹמְדוֹת לְרִשְׁתִּי אֵינִי נֹאמֶר, לְהַעֲמִיק אֶת הַדִּיּוֹן, כִּכּוֹן, וּלְמוֹרֵת זֶה אֲנִסֶּה לְהַסְבִּיר אֶת רִעְיוֹנֹתַי, כְּשֶׁבִּקֻדֹּת הַמוֹצֵא לְדִבְרֵי יִהְיֶה מוֹשֵׁב הַ"אוֹטוֹנוֹמִיָּה". כֵּן יֵשׁ בְּמוֹשֵׁב פִּילֹסוֹפִיָּה הָיֵקֶס לְמִכְבִּית הָאוֹטוֹנוֹמִית שְׁעִלֶּיהָ תִּהְיֶה, לְנוֹחָה, כֶּעֶת, יִבְנוּ וְאֶחָדָה, כְּאִשֶּׁר הֵם הַמְכֻבָּתִית תִּהְיֶה קֶצֶת יוֹתֵר "קוֹמֵה וְחִזָּקָה".

שאלת המוטיבציה